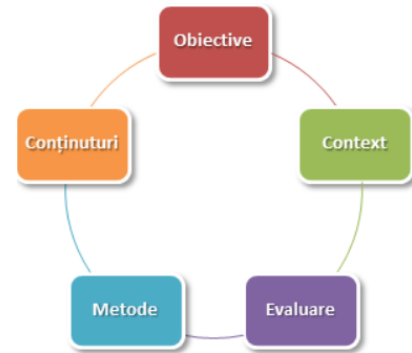

Proiectarea instruirii

Dacă mă refer la proiectarea unor activități didactice cu suport digital, definesc elementele componente ale curriculumului care sunt într-o totală interdependență, astfel încât o modificare a uneia, impune o recalibrare a celorlalte. Această ordonare se numește curriculum alignment. Profesorul care coordonează activitatea revine la fiecare componentă la modul succesiv, o ajustează, o definește în funcție de modul în care este influențată de celelalte. Acest lucru îi determină caracterul iterativ. În cadrul unei lecții de economie profesorul își formulează obiectivul operațional sub forma: Elevul va fi capabil:

- ❖ să definească capitalul fix
- ❖ să definească capitalul circulant
- ❖ să calculeze capitalul total al unei activități economice
- ❖ să estimeze valoric capitalul total al firmei create

Toate acestea se întâmplă în cadrul definirii obiectivelor.

Una dintre abordările cele mai succinte pentru atingerea obiectivelor este sub forma repetiției. Repetiția reprezintă elementul component al curriculumului și anume metoda. Elevii vor repeta definiția capitalului fix, al capitalului circulant până când o vor reține, iar această repetare a definiției are loc în contextul (alt element component al curriculumului) lipsei de material didactic. În urma atingerii obiectivului elevii vor ajunge la evaluare (alt element component al curriculumului), formă de reprezentare a celor învățate și știute. Desigur poate apărea o reformulare a obiectivelor operaționale sub forma: Elevul va fi capabil :

- să redefinească cu propriile cuvinte capitalul fix, circulant.

Vedem că fiecare element component se schimbă, începând de la obiective la metode, care se vor derula folosind propriile cuvinte, eventual propria definiție, care duce mai departe la un alt context, un timp mai îndelungat și desigur o altă evaluare. Deci interdependența elementelor componente se aplică și în acest caz.

În cadrul contextului, ca noțiune de definire a instruirii didactice se ține seama de câteva elemente importante, care sunt definitorii. Niciodată nu se va face o proiectare didactică pentru mai multe clase prin schimbarea doar a numelui clasei. Asta pentru că proiectarea se face personalizată, se face strict pentru o anumită clasă, chiar dacă se abordează aceeași temă,

aceeași secvență de lecție. Elevii sunt alții într-o altă clasă, au un alt nivel de pregătire, au o altă omogenizare, sunt mai mult sau mai puțini activi, sunt mai mult sau mai puțin activi, le place mai mult sau mai puțin această materie și de ce nu sunt mai mult sau mai puțin apropiați de coordonatorul lecției, domnul profesor. Deci implementarea procesului didactic are loc are succes dacă se ține cont de toate cele enumerate în cadrul grupului de elevi și desigur și al cadrului didactic. Toate acestea formează contextul instruirii didactice.

Dacă ne referim la conținuturile învățării există câteva elemente departajate astfel încât deprinderile intelectuale cum ar fi cititul, scrierea, socotitul și derivatele acestora sunt capacități prin care individul va răspunde la provocările mediului social, profesional, cultural și el, ca individ se va pregăti pentru relația cu mediul; deprinderi analiza unei situații, găsirea explicațiilor alternative, rezolvarea creativă a problemelor, toate acestea guvernează comportamentul cognitiv; urmează informația verbală reprezentată de anumite date istorice, de tabla înmulțirii, de denumiri ale unor orașe, munți, etc, utilizate pentru rezolvarea de probleme, sau a găsi strategii de acțiune; apoi deprinderile motorii care se concretizează prin scrierea propriu-zisă, trasarea unor grafice, realizarea unor desene artistice sau tehnice; și apoi partea de atitudine care reprezintă colaborare, respect, responsabilitate, compasiune, etc.

La acestea se adaugă conținuturi specifice componentei afective, cum ar fi perseverență, speranță, optimism, autocontrol, gestionarea emoțiilor și impulsurilor, controlul atenției. În secolul XXI deceniul trei pe care îl scriem nu este foarte important a transmite conținutul informațional din cadrul disciplinelor școlare pentru a fi reținute, memorate, așa cum se făcea în secolul trecut. Important este a transmite stabilirea unor relații cu informații conexe. Elevul își va exercita capacitățile de gândire, va forma atitudini și va construi valori., va analiza critic o situație, va dezvolta un argument și va da soluții noi în rezolvarea unor probleme împotmolite pe parcurs. Restul de informații le va găsi pe net, sub o formă sau alta. El nu-și va pierde timpul cu memorarea.

Rolul profesorului este de a găsi soluții de interconectare, de legătură, de interdependență între elementele componente. El își va schimba atitudinea. E bine să ne alegem una din variantele expuse. Pentru a nu intra în sfera plictisului, a neimportantei, în zona de disconfort, instruirea se va baza pe o strategie care va fi centrată pe favorizarea repetării, formarea deprinderilor, strategiilor și atitudinilor. Și așa cum se utilizează termenul în ultimii ani, aceea

de centrare pe elev, care se referă, pe lângă celelalte și la o atitudine prietenoasă din partea noastră, a nu se confunda cu noțiunea de a pierde din decență. Profesorul va fi decent, dar

prietenos, capabil de a realiza o interconexiune între elementele componente definitorii ale curriculumului. Niciodată elevul nu va pleca cu obiectivul atins doar în proporție mică, sau mult mai mică, în ideea că va ajunge la rezultat acasă. Conform unor statistici realizate la clasă, am considerat ca obiectiv atins dacă elevii au reușit să rezolve cerințele în proporție de 80%. Această valoare este considerată ca obiectiv atins și în literatura de specialitate.

Profesorul, în cadrul evaluării, va aduna noțiunile știute de elev, explicate din punctul de vedere al lui, ca elev și nu al profesorului. Și nu va aduna cele neștiute pentru a le scădea din notă. Dacă s-au atins obiectivele și ora a decurs într-un mod prin care elevii s-au simțit în largul lor, se numește finalitate și chiar pozitivă.

Dacă evaluarea a corespuns din punct de vedere al consistenței, al fidelității, al rigorii, a fost bine proiectată și gestionată, oferind elevilor, părinților, cadrelor didactice performanță și direcții de ameliorare, atunci spunem că ea a fost validată și că există o corespondență între finalitate și evaluare.

Evaluarea are loc conform unor strategii de evaluare. Cele trei mari forme ale evaluării sunt:

- evaluarea predictivă(la început de an)
- evaluarea formativă(la sfârșit de capitol)
- evaluarea sumativă(sub formă de recapitulare)

Desigur prin descompunerea acestora, sau din contră prin asamblarea lor există și alte forme de evaluare. Dacă învățământul românesc(ce puțin până acum nu demult) a fost adepta evaluării prin teste standardizate, a răspunsului unilateral din partea tuturor, a trata din același punct de vedere o situație, a rezolva o problemă prin aceeași metodă, în ultima perioadă s-a încercat timid a trece la o formă de evaluare așa-numită autentică, care converge spre recunoașterea unei varietăți de rezultate așteptate ale învățării, spre o suită mai largă de capacități cognitive și afective, valori interiorizate și atitudini. Astfel se pune accent, în această evaluare, pe ce este capabil să facă elevul, cum utilizează ceea ce știe, cum acționează în contexte adeseori imprevizibile, individual sau cea mai des folosită noțiune în această lucrare, cea mai des folosită noțiune folosită în pedagogia deceniului și anume aceia de cooperare persoanele din grupul din care face parte, din echipă, cu colegii.

În redefinirea pedagogică a evaluării se pleacă de la nevoia de corelare a curriculumului cu școlar cu așteptările și nevoile societății de azi și a pieței muncii.

Omul parcurge un drum în viață, pe diferite etape, acest parcurs personal, profesional, cultural depinde de modul în care școala a reușit să-i dezvolte competențele pentru viața reală.

Bibliografie: 1. <https://www.traininguri.ro/instruirea->

2. <https://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica>

3. inf.ucv.ro/documents/danciulescu/IAC-DPPD/C4.pdf